

Permanentā histērija

Eseja

Мы ступили в эпоху слабоумия.

Карен Свасьян

Histēriskuma uzplūdi nav tikai viena etnosa prioritāte.

Histēriskuma uzplūdi ir vienas rases prioritāte.

Udo Ulbergs

Сам себя с утра не похвалишь, ходишь весь день, как дурак.

С.М.Горбачев

Virsraksts ir saprotams. Runa ir par pastāvīgu un nepārtrauktu (permanentu) neirozes un psihopātijas formu (histēriju), kas izpaužas uzbudinājuma, kaprīžu, untumainības un nenosvērtības lēkmēs. Tie cilvēki, kuri pie mums aizvadītajos divdesmit un vairāk gados dzīvoja ar veselo saprātu un analītisko skatījumu, nemitīgi novēroja permanentās histērijas griezīgo klātbūtni mūsdienu sociumā.

Pat vairāk. Viņi redzēja, ka tagad ir pieņemts publiski lepoties ar pastāvīgu un nepārtrauktu eksaltētu uzbudinājumu. Viņi saprata, ka tagad histērija liecina par attiecīgā histēriķa nacionāli patriotisko pozīciju, pilsonisko drosmi un intelektuālo aktivitāti. Nacionālisma, neoliberalisma un verdziski iztapīgā amerikāniski eiropeiskā hiperpatriotisma demonstrācija vispār nav sastopama bez aizgrābtas un satrauktas slimīgas jūsmas. Faktiski tagad bez slimīgas jūsmas nav pieņemts atvērt muti par jebkuru jautājumu. Mūsu publiskajā telpā dominē permanentā histērija jebkuras tēmas verbalizācijā.

Permanentā histērija ir sociālā parādība. Tā aptver respektējami lielu sabiedrības daļu un attiecās uz visām vecuma grupām – vecāko, vidējo un jaunāko paaudzi. Satraucoša ir permanentās histērijas klātbūtne jaunajā paaudzē – Interneta komentāru un blogu piemēslojumu tumsoniskajā slānī. Taču no viņiem daudz neatpaliek arī pārējie sociālie slāņi. Nebūt tikai Internetā var spīdēt ar sava vājā prāta kaislībām.

Katrai sociālajai parādībai ir noteikts iegansts un ģenēzes apstākļi. Šajā ziņā permanentā histērija nav izņēmums. Tai pie mums ir precīzi fiksējamas hronoloģiskās robežas – XX gs. 80. gadu otrā puse un viss pēcpadomju periods līdz šodienai. Tātad – „perestroika” un dzīve postmodernisma lieliskajos apstākļos.

Pašlaik mēs mācāmies sociālās parādības izskaidrot no kosmofizisko sakarību viedokļa.

Pašlaik jau ir labi zināms, ka sociālās kataklizmas ir hronoloģiski vienotas ar ģeofiziskajām, meteoklimatiskajām, ekoloģiskajām kataklizmām. Dabas pulsējoši viļņveidīgie mehānismi atsaucās uz sociālo pulsāciju.

Mūsdienu zinātne ir pārvarējusi ģeocentrisko un statisko pieeju. Atsevišķas parādības netiek apskatītas relatīvi izolēti. Piemēram, zinātne spēj Saules magnētiskā lauka cikliskumu sasaistīt ar vēsturiskajiem notikumiem uz Zemes. Saules magnētiskā lauka cikliskums esot apmēram 3750 gadi. Ciklu maiņa ilgst 370 gadus. Tiek uzskatīts, ka mēs dzīvojam kārtējās ciklu maiņas pašā sākumā.

Faktiski jau sen bija pazīstama kosmosa ietekme uz biosfēru. Tagad šie klasiskie novērojumi tiek papildināti ar jaunām atziņām, kuras sniedz tādas pagaidām nepierastas zinātnes kā heliobioloģija, bioenerģoinformātika u.c.

Tagad ne tikai speciālajā, bet arī populārzinātniskajā literatūrā var lasīt par planetāro nelaimju likumsakarībām attiecīgo kataklizmu izcelsmes, funkcionēšanas un evolūcijas kontekstā. Vulkānu izvirdumi, zemestrīces, zemes nogrūvumi, krasas klimatiskās svārstības, cunami, orkāni, milzīgi ugunsgrēki, plūdi, epidēmijas, tehnisko iekārtu bojājumi tiek analizēti saistībā ar attiecīgajā laikā konstatētajām cilvēku psihes un fizioloģijas hroniskajām un impulsīvajām destrūkcijām, sociāli sadzīvīskiem, politiskiem, militāriem konfliktiem un draudu uzliesmojumiem.

Visu šo parādību avots ir planētas „ieeju” un „izeju” dinamikas pieaugums. Tas vairāk vai mazāk intensīvi un periodiski notiek enerģētisko virpuļu (gravitācijas, elektrības, magnētisma, elektromagnētisma) un gāzu (hēlija, ūdeņraža, radona u.c.) plūsmu un impulsu (t.sk. sprādziena un plazmas izvirduma) veidā dažādās ģeoaktīvās zonās – litosfēras lūzumos u.c. Anomālā enerģētiskā un gāzes dinamika atsaucās uz planētas dzīvi visos aspektos (hidro, meteo, bio, psiho, socio, etno).

Planētas enerģētiskā un gāzes „elpošana” sasauca ar dažādu kosmisko enerģiju plūsmu saņemšanu un izmantošanu, planētas energoizstarojumu izplatību, planētas enerģētiskā līdzsvara nodrošināšanu iekšējo un ārējo sakaru procesos.

Mūsu planēta ir organiski saistīta ar kosmofizisko sakarību kompleksu (Saules sistēmu, Galaktiku, Visumu), kas ir vienots kosmoritmisks mehānisms ar ritmiski mainīgu pulsāciju un savstarpējo mijietekmi. Šajā mehānismā ietilpst daudzas enerģētiskās „spoles” – spirāliski eliptiskas trajektorijas dažādiem kosmiskajiem objektiem, kuri hierarhiski sagraupēti saskaņā ar principu „spirāle uz spirāles”.

Zinātne ir noskaidrojusi, ka mēs pašlaik dzīvojam planētas globāli cikliskās transformācijas laikmetā – pārejas laikmetā. Tajā īpaša aktivizācija sākās aizvadītā gadsimta 60.gadu vidū, intensīvu fāzi sasniedzot XX gs. 90. gadu beigās. Intensīvā fāze turpināsies līdz XXI gs. pirmajai trešdaļai.

Šajā fāzē, piemēram, notiek Zemes orbītas novirze un planētas orbitālā ātruma samazināšanās. Tā rezultātā var būt neredzētas kataklizmas un var atsegties visdažādākās anomālās pretrunas. Cilvēki ģenētiski zaudē garīgās, intelektuālās, imūnās potences. Sociālajā sfērā saasinās masu apziņas bioloģizācija un primitivizācija. Formējās hominīdu jauns tips – postcilvēks. Pieaugošais gravitācijas spiediens pazemina cilvēkā abstraktās domāšanas spējas, veseluma un

harmoniskuma uztveri, radošo motivāciju.

Kultūrā iestājās krīze. Tās tipiskākās izpausmes ir ideālu, morāles, humānisma deficīts, hēdonisma evolūcija, egocentriskums, neiecietība, vandālisms, vardarbība, masu slimības, histēriska konfliktēšana.

Arvien plašāku amplitūdu iegūst konflikti starp cilvēkiem un postcilvēkiem. Tie ir galvenokārt hermeneitiski konflikti; proti, izskaidrojoši konflikti. Tie rodas tāpēc, ka ir dziļa un patiesībā nepārvarāma plaisa starp cilvēkiem un postcilvēkiem kultūras kritēriju jomā. Katram (cilvēkiem un postcilvēkiem) ir savi kritēriji. Tie kardināli atšķiras. Tāpēc starp cilvēkiem un postcilvēkiem neeksistē tas, ko mēdz dēvēt par komunikatīvās identitātes kopību.

Dabas zinātņu atklājumi tagad palīdz izskaidrot Rietumu sociologu pētnieciskos rezultātus. Piemēram, palīdz saprast, kāpēc no XX gs. vidus samazinās cilvēku intelektuālās spējas. Aizvadītajos gados Rietumu sociologi atklāti un drosmīgi secināja, ka cilvēki kļūst arvien muļķāki. Izvērsti par to var lasīt Džona Gleda (*John Glad*) darbos. Viņa secinājums ir bēdīgs: mūsdienu pasaulē nepārtraukti samazinās augsta intelektuālā koeficienta pārstāvju skaits. Genofonda debilizācija, idiotizācija, kretinizācija mūsdienās ir acīmredzama.

Dž.Gleds raksta par ģenētisko stratifikāciju. Tā viņš dēvē intelektuāli viendabīgo cilvēku konsolidāciju relatīvi norobežotās subkulturās. Ģenētiskās stratifikācijas process ir uzskatami redzams šodienas sabiedrībā. Ne visur vara un bagātība tiek gudrākajiem. Turklāt gudrāko konsolidācija nav tik intensīva un rezultatīva. Likumsakarība ir zināma: jo pelēkāki un dumjāki indivīdi, jo intensīvāka un rezultatīvāka ir viņu konsolidācija, kā arī histēriski griezīgāk realizējās subkulturās paš aizsardzības instinkts. Ja kāds šo likumsakarību vēlas pārbaudīt, tad var pamēģināt iekļūt, piemēram, Latvijas valdošās kliķes kontingentā. Faktiski iznākums ir nekļūdīgi prognozējams: gudriem cilvēkiem un cilvēkiem ar veselo saprātu nav nekādas izredzes gūt panākumus. Kliķes iekšējai konsolidācijai un paš aizsardzībai piemīt dzelzains spēks.

Mūsdienu zinātnē ir detalizēti aprakstītas cilvēka garīgās degradācijas stadijas. Piemēram, psihologi ir noskaidrojuši cilvēka garīgā sabrukuma gaitu. To var fiksēt noteiktā secībā. Tagad labi ir zināms, ar ko sākās cilvēka garīgais sabrukums, kādas ir šī nelaimīgā procesa stadijas un ar ko drūmais process noslēdzās. Šajā procesā ir stadija, kuras raksturojumā vispiemērotākais jēdziens ir „histēriskums”.

Process sākās ar cilvēka atsacīšanos no „savas sejas”. Ar cilvēku notiek kaut kas tāds, kad viņš atsakās no savas cilvēciskās misijas. Tas var izpausties visdažādākajā veidā. Cilvēks var neievērot kādu morāli tikumisko normu vai pasaules uzskata idejisko principu. Ja cilvēks ir atsacījies no viņa cilvēciskās esamības metafiziskajiem pamatiem, tad viņa degradācijā ātri iestājās otrā stadija – ideālu zudums. Cilvēkam nekas vairs nav svēts. Viņš vairs nekam netic. Viņš vairs netiecās pēc kaut kā cēla un skaista.

Trešā stadija ir stratēģiskās domāšanas apstākšana. Cilvēkam bez ideāliem nevar būt nekādi nākotnes nodomi. Ja cilvēks ir atsacījies no savas dzīves metafiziskajiem pamatiem, tad viņam vairs nerūp dzīves idejiskā stabilitāte. Viņam nevar būt kritiski analītiskā pieeja ne tikai savas dzīves veidošanā, bet arī savu līdzcilvēku (sociuma) sociāli eksistenciālajā stratēģijā. Cilvēks bez ideāliem spēj koncentrēties tikai fizioloģisko vajadzību apmierināšanai un bez ierunām pakļaujas jebkurai ārējai ideoloģiskajai iedarbībai. Cilvēks bez citu palīdzības nevar formulēt savas dzīves

uzdevumus un mērķus.

Nav grūti iedomāties, kas notiek pēc tam - ceturtajā stadijā. Ja cilvēkam nav ideālu, dzīves uzdevumu un mērķu, tad viņā ātri apstājas motivācija un enerģija. Cilvēks zaudē dzīves jēgu un kļūst garīgi apātisks un infantils. Turklāt cilvēkam bez enerģijas nav arī nekādu dzīves vērtību. Viņam nav morālās, sociālās, reliģiskās, filosofiskās, estētiskās, profesionālās vērtības. Bet tas nozīmē, ka sabrūk cilvēka uzskatu sistēma un cilvēka prāta iekšējais satvars vispār.

Piektajā stadijā ir runa par izmaiņām uzvedībā. Cilvēkam bez vērtībām un uzskatu sistēmas izzūd priekšstati par uzvedības normām un noteikumiem. Vērtību trūkums un prāta erozija stimulē visatļautību un sabiedrisko normu ignorēšanu. Tas liecina, ka cilvēkam vairs nav nekādu priekšstatu par patiesumu un viņā vairs nav nekā patiesa. Cilvēks ir iznīcinājis sevi – savu individualitāti.

Turpmākajās stadijās sākās veģetēšana - eksistence bez cilvēciskās individualitātes. Cilvēks nespēj pārvarēt dzīves grūtības. Viņš vairs nevar balstīties pats uz sevi, bet tikai uz citiem. Cilvēks nespēj kvalitatīvi veikt darbu un strādāt radoši. Jebkurai viņa darbībai ir negatīvs iznākums. Cilvēku pārņem nogurums. Viņš sāk nervozēt un apskaust citu cilvēku panākumus. Viņu pārņem dziļa apātija un histēriskuma lēkmes. Cilvēks vairs nav spējīgs saprast un pat uztvert apkārtējās pasaules informāciju. Viņā ir zudusi realitātes izjūta, un tā ir pēdējā stadija.

Mūsu dzīves metafiziskos pamatus saputroja „perestroika”, kas ir vainojama arī permanentās histērijas izraisīšanā vecākajā un vidējā paaudzē.

No padomju totalitārā režīma politiskās prakses viedokļa „perestroikas” retorikā bija fiksēti drosmīgi pārkārtojumi. Tie radītu labvēlīgus apstākļus sabiedrības attīstībai, veicinātu un nostiprinātu indivīda lomu, stimulētu atklātumu, tiesiskumu, demokrātiskumu. Taču praktiski „perestroikai” nebija nekādu konkrētu iepriekš izstrādātu plānu, un jau no paša sākuma (1985.g.) „process sāka iet” haotiski, balstoties uz juceklīgām iniciatīvām. Tas noveda pie pārspīlējumiem, varas zaudēšanas un sociālisma sistēmas sabrukuma.

Tas noveda arī pie sociuma destruktīvās enerģijas izvirdumiem. Tādējādi atklājās „padomju cilvēka” ģenēzes patiesie rezultāti. Tie pārsteidza un šausmināja. Šo rindu autors kā šausmīgu murgu atceras atklāto sapulci Daugavpils Mūzikas skolas zālē 1988.-1989.gada ziemā. Daugavpils „perestroikas” entuziasti tikās ar LTF vadību no Rīgas. Jau pirmajās minūtēs sākās ārprāts: apmēram 400 zālē esošie cilvēki pēkšņi visi piecēlās kājās un burtiski katrs sāka kaut ko nesakarīgu kliegt trakumā izvalbītām sejām. Tā tas turpinājās ilgu laiku – apmēram pusstundu. Arī pēc tam, kad rīdnieki pilnīgi apjukušā izskatā bija atstājuši skatuvi un devušies uz mašīnām.

Tagad nav noslēpums, ka „perestroika” bija ļoti viltīga manipulācija. Tās mērķis patiesībā nebija sociālisma valsts pārkārtošana, bet gan sagraušana. Turklāt tā bija neredzēti ciniska un savā būtībā fantastiski absurda operācija. Valsti sagrāva paši tās pavalstnieki ar savām rokām un pie tam svēti domājot, ka viņi pašizliedzīgi dara valstij tikai to labāko. Visbezzēdzīgākais bija tas, ka komunistiskā partija pati pret sevi organizēja tautas frontes un cita formāta sabiedriskās aktivitātes, kā arī atsevišķās vietās nelietīgi organizēja savējo nošaušanu speciāli saaicināto ārzemju žurnālistu klātbūtnē, lai visai pasaulei uzfilmētu PSKP un PSRS asiņaino politiku. Komunisti uzaicināja amerikāņu vadāmā haosa speciālistus, lai sagrautu savu partiju un valsti.

„Perestroikas” superdestruktīvā un superamorālā būtība nevarēja palikt bez morālajām un psiholoģiskajām sekām. Tā, piemēram, „perestroikas” manipulācijas ar vārda un uzskatu brīvību („*гласность*”) veicināja tik apjomīgu nepatiesu, bezatbildīgu, naidīgu, apmelojošu, izkropļojošu „diskursu” par mūsu pagātņi un tagadni, ka histēriskās muldēšanas inerces varā joprojām mutuo sabiedrības liela daļa. Ļoti daudzi vecākās un vidējās paaudzes cilvēki joprojām ir kvēli pārliecināti par savu svētīgo darbību „perestroikas” gados un dzīvo tā laika mītu gaisotnē.

Viņus var saprast. Daudziem kalpošana „perestroikas” vajadzībām specdienestu izveidotajās struktūrās ir viņu mūža galvenais notikums. Nav viegli tagad atzīt sava histēriskā entuziasma fiasko. Piemēram, tolaik viens no latviešu radošās inteliģences kadriem slimīgā aizgrābtībā rakstīja: „Mēs savas sirdis, visu, kas mums ir, atklāti un godīgi atdodam savai partijai un valdībai. Tas ir nebijis notikums. Ir tikai mazas šaubas: ko rīt darīs ar mūsu sirdīm – pieņems vai nepieņems?”. Cits kreatīvs kadrs pieglaimīgi slavēja: „Un mēs varam ar lepnumu sacīt, ka te liela nozīme un lieli nopelni ir mūsu vadībai, Gorbačovam un viņa kursam.[..] Viss, kas notiek, ir pozitīvs”.

Taču „perestroikas” amorālā atbalss visriebīgāk atskanēja tad, ka tie paši cilvēki „savas sirdis” tik pat histēriski „atklāti un godīgi” sāka atdot mūsu jaunajam saimniekam. Tai valstij, priekš kuras PSRS sabrukums bija nevis lielākā ģeopolitiskā katastrofa XX gadsimtā, bet gan lielākā ģeopolitiskā uzvara XX gadsimtā. Nacionālās suverenitātes bezatbildīgā noniecināšana un slimīgi jūsmīgā atdošanās ģeopolitiskajam hegemonam atkal tika pasniegta tajos pašos vārdos – „Viss, kas notiek, ir pozitīvs”. Ja kāds mēģina iebilst, tad mūsu kreatīvo kadru maniakāli naidīgā un histēriskā pļautīšanās praktiski nav aplūsināma gadiem ilgi.

„Perestroika” ar tās atklātuma („*гласность*”) histēriskajiem plūdiem, saprotams, nav izolēta parādība. Tā ietilpst tajā sociāli mentālajā procesā, kas Rietumu civilizācijā sākās aizvadītā gadsimta 60.gados. Šī kompleksā procesa nosaukums ir postmodernisms.

Rietumu civilizācijā 60.gados sākās patērēšanas mānija. Arī pie mums tolaik universālveikals kļuva par pilsētas kultūras centru, un pilsētnieku garīgās intereses pārsvarā riņķoja ap iepirkšanās tematiku.

60.gados sākās paaudžu konflikts, kas kulmināciju sasniedza studentu nemieros 1968.gadā Rietumeiropā un ASV. Studentu lozungi bija tipiski postmodernistiski: „Aizliegts aizliegt”, „Esiet reālisti – prasiet neiespējamo”, „Sekss – tas ir skaisti”, „Iztēli pie varas”, „Visu un nekavējoties”, „Anarhija – tas esmu es”, „Robežas – tās ir represijas”, „Nē eksāmeniem”, „Orgasms – šeit un tūlīt”.

Pie mums paaudžu konflikts kulmināciju sasniedza nedaudz vēlāk – 90.gadu sākumā, kad „bērni” demonstratīvi un histēriski atsacījās no savu vectēvu un tēvu kultūras mantojuma, lai pielabinātos amerikanizētajai eiropiskajai kultūrai.

Gan Rietumeiropā, gan pie mums jauniešu portretā dominē vienas un tās pašas krāsas: infantils students-sliņķis, neprot un negrib strādāt, vēlas visu saņemt gatavu, bez nākotnes ideāliem, mīl „diskursēt” un nekaunās „diskursēt” (šodien – „blogot”) par jebkuru tēmu, pašpārliecināts, bravūrīgi skaļš, nekaunās par savu intelektuālo neiecietību, imitē „kreisumu” un „demokrātiskumu”, kas asociējās ar seksuālo un narkotisko „brīvību”.

Kā zināms, postmodernisms nav ar kailu roku atvairāms fenomēns. Postmodernisma izslavētā

dekonstrukcijas metode nav margināla kičveidīga antiracionāla lingvistiskā spēle. Postmodernismam ir sava filosofiskā bāze – it kā zinātniski pamatota pasaules uzskata sistēma.

Postmodernisma filosofiju galvenokārt sameistaroja franču profesori 70.gados (Liotārs, Delēzs, Fuko, Barts, Derrida). 80.gados viņi ar savu juceklīgo un neskaidro produkciju inficēja amerikāņu universitātes. Tiesa, amerikāņi paši franču populārākos kulta filosofus laipni aicināja pie sevis. Amerikāņiem nebija gluži sveši postmodernisma murgi, - 68.gadā viņiem ar frančiem bija kopīgi lozungi. Tāpēc pēc lekcijām dārdēja skaļi aplausi, kaut gan neviens nekā nesaprata. Tagad par to godīgi atzīstās daudzi memuaristi. Starp citu, interesanti ir tas, ka daudzi no Rietumu 68.gada nemieru līderiem un mūsu „perestroikas” tautas frontes vadoņiem šodien dirn siltā vietā - totālā tukšgaitā funkcionējošajā „eiroparlamentā”. Šī sakritība ir pelnījusi atsevišķu analīzi.

Amerikāņu vietējais postmodernisma korifejs Ričards Rorti tipiski postmodernistiskā garā 1996.gadā atzina: „Mēs noliedzam, ka objektīvās patiesības meklējumi var atbilst realitātei, un aicinām tos traktēt kā centienus panākt pēc iespējas lielāku intersubjektīvo saskaņu”. Viņš gudri atkārtoja franču postmodernisma klasiskās tēzes: objektīva patiesība neesmistē, katram var būt sava patiesība un tāpēc vienīgi var pastāvēt subjektīvo patiesību kopums jeb, Rorti vārdiem sakot, „intersubjektīvā saskaņa”.

Postmodernisma filosofiskā bāze noteikti ir kādam izdevīga. Tā pirmkārt un galvenokārt ir izdevīga neizglītotiem un nekompetentiem, intelektuāli un diskursīvi ambicioziem cilvēkiem, kuri nevarēs izteikties par jebkuru jautājumu. Pie tam nevarēs histēriski aizstāvēt savu „patiesību”. Postmodernisma filosofiskā bāze ir zaļā gaisma muldoņām, stulbeņiem, patmīlīgām un pašpārliecinātām pļāpām. Amizanti ir tas, ka postmodernisma filosofiskā bāze rodas un uzplaukst laikā, kad samazinās cilvēku skaits ar augstu intelektuālo koeficientu un sākās sabiedrības vispārējā arhaizācija un primitivizācija. Var tāpēc teikt, ka mentāli neadekvāti indivīdi ir izstrādājuši savam saprātam piemērotu filosofiju.

Rietumu civilizācijā postmodernisms sagrāva cilvēciskās esamības metafisko fundamentu. Tā vietā strauji formējās postcilvēku idejiskais balsts, kurā histēriskumam atvēlētas plašas perspektīvas. Postmodernismam ir raksturīga ne tikai atsacīšanās no patiesīguma un objektivitātes, morālo, estētisko un dzīves stilu plurālisma dievināšana. Postmodernismam ir raksturīgs arī satura un formas eklektisms, atsacīšanās veidot sistēmas un atsacīšanās no dihotomijām: garīgais – ķermeniskais, svētais – laicīgais, morālais – amorālais, patiesais – melīgais. Tādējādi cilvēkos izzūd jebkāda ontoloģiskā un aksioloģiskā orientācija, un visa dzīve izvēršās haotiskā plūsmā.

Mūsdienās saprātīgie cilvēki ir samierinājušies, ka dzīvo nelīnijiskās un atvērtās vidēs. Teiksim, ekonomiskā virzība nav augšupejoša taisne, bet gan viļņveidīga kustība, kad katrs vilnis var sasniegt savu augstumu un kritumu. Saprātīgie cilvēki ir samierinājušies, ka haoss un nenoteiktība ir tādi paši realitātes atribūti kā kārtība un stabilitāte.

Saprātīgie cilvēki jau sen ir samierinājušies ar permanentās histērijas ikdienišķo klātbūtni. No viņiem neviens vairs necenšās uzsākt konstruktīvu diskusiju. Publiskajā telpā konstruktīva diskusija neeksistē. Neviens vairs nevēršās pret neprofesionālajiem un nekompetentajiem. Visi zina, ka viņus vajadzēs pārkliegt. Visi zina, ka neprofesionālie un nekompetentie savu „profesionalitāti” un „kompetenci” aizstāvēs, histēriski ārdoties un bļaujot. Visi zina, ka

nepārkliedzami tagad pie mums ir vairākumā un viņiem pieder vara.

2013, februāris